

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: X., narozený dne -
t. č. na adrese -
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. M. K.
sídlem -

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 10. 2020, č. j.: OAM-143/ZA-ZA12-VL11-2020

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 10. 2020, č. j.: OAM-143/ZA-ZA12-VL11-2020, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2020, č. j.: OAM-143/ZA-ZA12-VL11-2020, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nešetřil jeho práva nabytá v dobré víře ani jeho oprávněné zájmy, nedostatečně též zjistil skutkový stav. Shromážděné podklady jsou v rozporu s tím, co předkládá žalobce, a nejsou posouzeny s ohledem na žalobcovu individualitu a poměry v Doněcku a Luhansku; žádost nebyla projednána meritorně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalobcova výpověď nebyla zpochybněna, situace v M. není klidná, X. svědčí o hrozbě odsouzení a nelidského zacházení pro svobodné vyjádření, nepřekročil právní normy, přesto mu hrozí X. Žalovaný nechtěl přijmout žalobcem dokládané materiály. Na celém území země žalobci hrozí nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení. Splňuje důvody pro azyl i doplňkovou ochranu.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, byl dostatečně zjištěn skutkový stav, případ byl posuzován ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež žalobce uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žádost byla opakovaná, přesto nebyly zjištěny nové relevantní skutečnosti; uváděné důvody jsou totožné s předchozí žádostí, jejíž zamítnutí bylo aprobevováno i soudy. Žalobce neunesl břemeno tvrzení, veškeré žalobcem doložené materiály jsou součástí správního spisu, bezpečnostní situaci na Ukrajině byla věnována dostatečná pozornost; žalobci nenáleží azyl ani doplňková ochrana. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobce trval.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Ukrajiny, poskytl dne 19. 2. 2020 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním pravoslavný křesťan, je schopen se dorozumět rusky, v letech 2013 až 2015 byl členem X.; je rozvedený a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v M. Do ČR přiletěl dne 29. 3. 2017 přes Řecko. O udělení mezinárodní ochrany dosud žádal v ČR roku 2017, nebyl mu udělen azyl, soudní přezkum skončil minulý měsíc. Je zdravý. O mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako v roce 2017, chtěli X., obdržel X.; jiné důvody své žádosti nemá. V minulém řízení své členství ve X. neuvedl, neboť byl nervózní.
8. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v předchozí žádosti, k níž poskytl údaje dne 13. 4. 2017 a téhož dne absolvoval pohovor, uváděl žalobce coby důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že jej pronásleduje SBU pro X.; byl členem skupiny na sociální síti, podporoval X., účastnil se i X.
9. Dne 22. 9. 2020 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se nechtěl seznámit, vyjádřit se k nim ani nechtěl navrhnout jejich doplnění. Dále sdělil, že od roku 2017 se nic nezměnilo, nic nového uvést nechce.
10. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
11. Nejprve je nutno uvést, že podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Druhou podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j.: 4Azs 151/2005 – 86: *„Zatímco*

důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

12. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
13. Žalobce v azylovém řízení neunesl své břemeno tvrzení, jelikož v jeho průběhu uvedl pouze důvody, které sdělil již v řízení o předchozí žádosti (údajné pronásledování ze strany SBU pro X.). Novou relevantní skutečností není ani X., neboť uvedená okolnost bezprostředně souvisí s tvrzeným zájmem SBU o jeho osobu, navíc se tím utvrzuje, že postup vůči žalobci není čistou libovůlí, ale vykazuje znaky zákonného postupu; potřebě nového meritorního posouzení ve světle žalobcových tvrzení nenasvědčují ani shromážděné podklady. Vzhledem k činnosti žalobce ve vlasti (X.; k tomu vizte žalobcovu výpověď v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 11. 2017 zaznamenanou v protokolu o pohovoru), není postup ukrajinských státních orgánů podezřelý ve smyslu obav z šikanózního či jen nelegitimního X., tj. nejde o okolnost, jež by měla vést k novému meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádný nový důvod, jenž by odůvodňoval nové meritorní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si rovněž opatřil dostatečné zprávy o zemi původu, jež učinil součástí správního spisu, z nichž vyplývá, že se poměry v žalobcově vlasti v poslední době nikterak nezhoršily; ze shromážděných podkladů zde soud vyzdvihuje souhrnnou informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020.
15. Soud proto shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, a to bez důvodných pochybností a s ohledem na specifika konkrétního případu. Žalovaný si taktéž opatřil dostatečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a správně posoudil žalobcovu žádost jako nepřipustnou; do žalobcových práv nabytých v dobré víře ani jeho oprávněných zájmů nebylo nepřipustně zasazeno. Všechny své závěry žalovaný řádně odůvodnil, proto není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani nezákonné.
16. K důkazům, které žalobce předložil, se žalovaný dostatečně vyjádřil na s. 2 napadeného rozhodnutí. Fotokopie X. vyhodnotil jako dokumenty dokládající žalobcovu výpověď, avšak následně při vlastním posouzení shledal, že ani dotvrzená okolnost, není novou relevantní skutečností, jež by odůvodňovala nové meritorní posouzení azylové žádosti, s čímž se soud ztotožnil. Prozkoumáním doložených internetových článků žalovaný zjistil, že se netýkají osoby žalobce, ale pouze obecně porušování lidských práv a bezpečnostní situace v zemi, při vlastním posouzení pak dal před uvedenými články přednost objektivním souhrnným zprávám, jež sám shromáždil, čemuž soud opět přitakal.

Zde je vhodné uvést, že soud nepovažoval za potřebné provést důkazy, které žalobce navrhl v soudním řízení. Předně, X. jsou již součástí správního spisu a dokumenty související se zaměstnáním žalobce (kopie nostrifikace vzdělání a pracovní smlouvy včetně povolení Úřadu práce ČR k zaměstnání) se evidentně mívají s uplatněným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (tvrzené pronásledování ze strany SBU). Internetové publicistické články pak soud neshledal dostatečně objektivními ke zjištění skutkového stavu a naopak se spolehl na objektivní zprávy shromážděné žalovaným, jež jsou součástí správního spisu; krom toho žalobce nijak netvrdil, že by se články měly týkat přímo jeho osoby. Nedostatečně vypovídající by nutně byla též fotodokumentace, jež má prokázat hromadění vojenské techniky; opět bylo namístě vycházet z objektivních zpráv shromážděných žalovaným.

17. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 15. října 2021

Mgr. Dana Černovská, v. r.
samosoudkyně